

Rozhovor s Věrou Erinti Hamtilovou o zvířatech a šamanismu

ZVÍŘATA JSOU OSOBNOSTI

Helena Exnerová

Věra Erinti Hamtilová (*1974) byla původně učitelkou na základní škole, později působila jako volnočasový pedagog a poradkyně v oblasti životního stylu. Šamanismem se zabývá od roku 2003, nejprve pod vlivem Zdeňka Ordelta, Kataríny Hrčkové a Nadace pro šamanská studia. Je jednou z majitelek Čajovny Šamanka, vede Centrum Šamanka a provozuje Poradnu pro zdravý život.

V šamanismu se pracuje se silovými zvířaty. Kdo nebo co jsou?

Jak už název napovídá, jsou to bytosti, které mají podobu zvířat a oplývají určitou silou. Mohou být spojeny s osobní silou konkrétního člověka, nebo mohou nést sílu vhodnou pro vykonávání určité činnosti. Například pro pletení svetrů, pro účetnictví nebo pro studium astronomie.

Jak se silové zvíře stane šamanovým spojencem?

Šaman si za pomoci změněného stavu vědomí udělá tzv. šamanskou cestu. V ní se vydává do jiné reality, kde hledá bytost, která by byla jeho spojencem. Silové zvíře je jedna z prvních bytostí, kterou takto vyhledá, právě proto, že mu přináší sílu,

kteřou potřebuje pro další práci a pro život vůbec.

Proč se silová zvířata vyskytují jen v dolním světě?

V dolním světě nacházíme vše, co je spojeno s naším základem, našimi kořeny. Obvykle se tam chodí pro sílu jako takovou, proto tam nacházíme i silová zvířata. Po nějaké době však zjistíte, že ne všechna silová zvířata najdete ve spodním světě.

Jak silová zvířata šamanovi pomáhají a jak s nimi šaman pracuje?

Přinášejí mu sílu a radí mu. Pomáhají mu zorientovat se v jiné realitě a najít to, co zrovna potřebuje najít. Vědí jak potřebnou věc uskutečnit, nebo kdo je schopný s ní pomoci. Velmi důležité je také to, že jsou se šamanem v naší realitě a jsou pro něj tedy nadosah.

Jaký je vztah šamanismu k živým zvířatům, popř. k přírodě?

Souhra původních šamanských kultur s přírodou je mnohem praktičtější a prostší, než si často představujeme. V některých původních indiánských kulturách si mladí lidé chodí silové zvíře

hledat do divočiny – snaží se setkat s jeho fyzickým zástupcem. Šamanské kultury mají obvykle jedno zvíře jako totem; k danému druhu zvířat se pak kmen jinak chová – je-li lovné, neloví se, nebo se loví jen při zvláštních příležitostech. Některé kočovné kultury podle zvířat určují, kudy kmen dál po-

putuje. Nejde jen o prosté následování stád, další směr může určit i třeba náhlé

Věra E. Hamtilová. Obě fotografie: archiv.

setkání s osamoceným ptákem nebo jiným zvířetem. Tyto kultury podle chování zvířat předpovídají, jak by se dále měly na své cestě zachovat.

Čím se šamanský pohled na zvířata liší od dnešního západního pohledu? V čem by mu mohl být inspirací?

Je rozdíl mezi naším chováním k domácím zvířatům a mezi celkovým chováním ke zvířatům jako součásti přírody. Pro vaše čtenáře bude asi přínosnější, když se budu věnovat tématu „domácích mazlíčků“. Tito naši zvířecí společníci pro nás mohou být dobrými učiteli, přirozeně v sobě mají sílu spojenou s jejich živočišným druhem, kterou skrze ně můžeme poznat. Dobrým pomocníkem mohou být indiánské medicínské karty. Je důležité svá zvířata vnímat jako osobnosti.

Jak se šamansky pracuje se zvířaty?

Podle mě je to záležitost vztahu. Každý druh zvířete má svůj druh vědomí, které je jiné než lidské. Zvířata ho mohou s vámi sdílet nebo s vámi mohou komunikovat. Vědomí člověka může komunikovat s vědomím zvířete. Ale já mám pořád pocit, že některá zvířata mají k lidem blíž, některá zas dál, a některá ho mohou zas ledacos naučit.

Která zvířata s člověkem spíš komunikují?

Mně ze zkušenosti přijde, že jsou to koně a vlci. A když se člověk podívá do historie

lidstva, tak koně a psi provází člověka od nepaměti. Je nasnadě, že mají společné putování evolucí. I já jsem s vlky pracovala šamansky, na šamanských cestách byli vlci častými průvodci.

Co se můžeme od vlků a psů naučit?

Od psů možná moc ne, spíš od vlků. A ne každý pes je vlk. Já jsem měla štěstí, že jsem dlouhou dobu žila v přítomnosti západosibiřské lajky Ajky, která byla spíš vlk než pes. Nebyla mazlivá, měla teritoriální, vlčí chování, byla to komplikovaná osobnost, hodně fixovaná na mě a hodně svá. Vůbec nebyla pejsek, jak si je většina dnešních lidí představuje.

Na vašich stránkách jsem se dočetla i o mýtických zvířatech, o jednorožcích. Jak tato zvířata existují?

Existují v jiné realitě. Jednorožec je zvláštní bytost, v různých mytologiích má atributy, které dávají šamani svému bubnu-koni. Přenáší do jiných světů, je to průvodce skrz světy. Nakonec tak motiv jednorožce použil i Andrzej Sapkowski ve své *Sáze o Ciri*.

Ve vašem životě vždy zvířata byla a v současné době dokonce „vlastníte“ několik koní. Jak vám šamanismus pomáhá v komunikaci s nimi?

Nikdy jsem koně nevnímala jako sportovní náčiní či pomůcku k rekreaci, jako to mnozí lidé mají. Když koni dáte najevo, že ho berete jako partnera a že poslou-

cháte, co vám chce sdělit, začne vás i on brát jako partnera a jeho vůle ke komunikaci s vámi se zvýší. Skvělá knížka o takové komunikaci je *Tao Koně* od Lindy Kohanové.

Jakým směrem chcete šamanskou práci s koňmi do budoucna prohlubovat?

Do této chvíle mě nejvíc inspirovala právě kniha *Tao Koně*. Další prohlubování této práce záleží hodně na tom, jakým směrem se koně budou chtít dál vydat.

Děkuji vám za rozhovor.

Mgr. Helena Exnerová (*1989) je doktorandkou oboru religionistika na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy v Praze. Věnuje se studiu nových náboženských hnutí, současné spiritualitě, šamanismu, problematice charismatické autority a léčebným rituálům.